

◆ Ювілей

Церква... І серце відпочине.

На Святого Миколая в селі Городець Володимирецького району, як кажуть на Поліссі, Престольний празник, а ще виповнилося 180 років місцевому Свято-Миколаївському храму.

Тож цього дня всі дороги там вели, звичайно ж, до церкви. І що найбільше здивувало – то це колони жінок на велосипедах, поодинокі мотоциклісти і мопедисти. Жінки, в основному, їхали не самі. А везли з собою дітей, дехто і по кілька на багажнику, сидіннях, спеціально обладнаних на рамі.

Вразила своєю величчю і дерев'яна церква з позолоченими куполами. Згідно з історичними даними, в Городці у XVII ст. збудували дерев'яну церкву великих розмірів, яка, на жаль, уже на початку XIX ст. перебувала в незадовільному стані і ремонту не підлягала. Саме тому в 1834-1839 роках місцева громада поруч збудувала нове приміщення, до якого перенесли речі церковного вжитку зі старої святині. В радянський період храм кілька разів закривали. Але священники і парафіяни не дозволили остаточно перетворити його на склад.

Доволі простора в інтер'єрі 3-дільна одноповерхова церква з виразним світловим восьмиричком і низько розміщеними вікнами. Особливість церкви – 2 симетричні вежі по краях західного фасаду бабинця – однієї з 3-х частин тридільного храму. Сама ж назва походить від слова «баба», тобто у церкві в бабинці стояли лише жінки.

Баню і дахи 2-х веж уже, порівняно недавно, перекрили новою блискучою бляхою.

За літописними даними Городець колись був містом і вважався одним з найстаріших поселень України. А занепав після монголо-татарської навали. І як град (місто) в історії більше не згадувався.

Проте спомин про це живе в пам'яті місцевого населення і передається з покоління в покоління. В численних документах збереглися сліди його величчя і розквіту.

Тож яким було здивування уродженця Городця, заслуженого журналіста України Віктора Мазаного, коли він, перебуваючи в США, у скарбниці української імміграційної історії у 2-томнику Олександра Цинкаловського «Стара Волинь і Волинське Полісся» прочитав про своє рідне село, що ще не так давно там на довколишніх полях було багато курганів, а над річкою Горинь – залишки замку.

Нині Городець – це гарне поліське село. А гордістю його є, звичайно ж, люди, яких, до речі, тут мешкає понад 2 тисячі. Більшість з них живе у доглянутих будинках. Вулиці села чисті, обсажені деревами, заасфальтовані. Правда, як кажуть, місцями

після танення снігу сходять і асфальт. Тому дорога тут потребує капітальної реконструкції.

Тим часом місцеві мешканці і почесні гості, серед яких бачу, зокрема, знайомих депутата обласної ради Петра Мартинюка, Михайла Кривка, які народилися і зросли у цих краях, неквапом заходять до церкви, роблять усе, що треба робити в таких випадках, і слухають проповідь настоятеля Сарненсько-Поліської єпархії Української Православної Церкви Анатолія, який тут править Службу Божу аж з 12-ма священниками з сусідніх приходів, які прибули сюди, щоб відзначити ювілей і привітати свого старшого колегу – настоятеля храму Мефодія Волчецького з черговою високою церковною нагородою (**на фото**).

Після завершення служби віряни виходять із церкви. А за ними – і священники. Тим часом до владики Анатолія вишиковується довга черга з тих, хто в храмі не зміг отримати від нього благословення.

А по дорозі вже перед Сарнами в небі засяяла така повна веселка, що ні я, ні колеги, які були поруч зі мною, такої ще не спостерігали. Тож, як мовиться, все-таки Бог є на світі і все бачить...

Валентин ПОЛІЩУК

